

Szám.

tó part-
magas-
en álló
k!
őzike is
gy pilla-
zt.
puszta

S

ik szá-
fejtése :

Ferencki
és Béla,
Petényi
Simonyi
na és Izi-
Horváth
ós, Freu-
y Klára,
ter Sári,
s Miklós,
Oszkár
za, Koh-
és János,
aitschek
és Leó,
Ottilia,
ozefin és
git, Bakó
Erzsike.
ch Jenni,
Rózsa-
? F. b.)
a, Fisch
r Lujza,
Regina,
y Ilka.

mm-épület.
társulat.

Csalódás. (Lásd a 150. lapon.)

XXI. kötet. 10. szám.

Ára negyedévre 1 ft 40 kr.
Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.

1881. szeptember 4-én.

GÁBOR TITKA.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

MUNKÁSOK egészen megdöbben-tek e szavakra; becsületes emberek voltak; hogy ne bántotta volna őket az a gyanu, hogy tolvaj van köztük? És míg ki nem derül, ki a tolvaj, mindegyikre ráesik a gyanu. Kissé megzavarodtak tehát, de egyik sem annyira, mint Gábor, ki jól látta, hogy az igazgató folytán reá tekint. Kétségkívül reá gyanakszik leginkább s ez természetes; hiszen ő egymaga volt az irodában, neki volt leginkább alkalm a gonosz tette. Halálsápadt lett, mikor eszébe jutott, hogy ha őt vonják kérdőre, miként bizonyítsa be ártatlanságát?

Beregi észrevette Gábor remegését, de észrevették a munkások is és egyike így szólt:

— Mindnyájunk becsülete kívánja, hogy megtudjuk, ki a tolvaj. És hát Gábor, a ki különben is ott dolgozik az irodában, mér sáppadoz és reszket annyira?

— Ugy van, szólt kérlelhetetlen szigorral az igazgató; beszélj Gábor, mit csináltál tegnap délután, míg én távol voltam? Igaz-e, hogy parancsodat megszegve, a városban kószáltál? És igaz-e, hogy sok pénz volt nálad, drága szivarokat vásároltál?

Gábor megdöbbenve bámult az igazgatóra; hát már ezt is tudja! Majdnem kővé meredten állt ott, aztán felelni akart, de a szó torkán akadt. Mit is mondjon? Hiszen ha megvallja, hogy úgy van, ha igaz amit az igazgató mond, akkor még inkább maga ellen bizonyít, akkor már épen

egészen úgy fog látszani, hogy ő lopta el a pénzt és mindjárt sietett is azt elprédálni. Érezte azonban, hogy most már mindent őszintén el kellene mondania, a csavargó Gergely látogatását, fenyegetését . . . de mialatt nagy remegésében azon gondolkozott, mikép mondja el mindezt, a többi munkások türelmetlenül és hevesen kiáltozák:

— Ugyan, Gábor a tolvaj! Mi is láttuk, mikor elosont a városba! Hallottuk, hogy ott nagy bankót váltott! Szégyen, gyalázat!

— Nem, én nem vagyok tolvaj! kiáltá Gábor hangos zokogással; az igaz, hogy tegnap délután megszegtem a parancsot . . . eltávoztam az irodából . . . pénz is volt nálam, de az nem az én pénzem volt . . .

— Persze hogy nem a tied! Nem bizony! Lopott pénz volt! kiálták a felbőszült emberek.

Gábor látta, hogy el van veszve; most már hiába beszél akármit, nem hisznek neki. Még csak Beregi mentheti meg. Könnyörgően tekintett reá, de az igazgató arcán most látta csak igazán azt a kérlelhetetlen szigorúságot, melynek eddig még csak hírét hallotta. És az igazgató aztán így szólt:

— Egészen hiába való minden hazudozás, gonosz tetted egészen világos. Azért kívántam, hogy ezt így mindnyájan tudják, mert ha úgy titokban terjedt volna el a híre, hogy lopás történt a gyárban, még gyanusították volna e derék, becsületes embereket is. És most figyelj: e percztől fogva el vagy csapva és elfogathatnának és börtönbe csukathatnának, de jó anyád

íránt való tekintetből és mert boldogult derék, becsületes atyádat annyira szerettem, azért csak egyszerűen elbocsátlak oly feltétellel, hogy a lopott pénzt add vissza.

— Én nem loptam . . . én nem adhatom vissza!

— Ez már mégis szörnyű gonoszság! Vakmerő konokság! kiálták a munkások.

Beregi pedig összeránczoló homlokát és hidegen mondá:

— Gondold meg jól. Ma estig adok időt, azontul te lásd, mi történik veled. Kedves barátim, térjünk vissza dolgunkra. Te pedig rögtön takarodjál e helyről, melyre szégyent hoztál.

A munkások visszatértek a dolgukra, az igazgató pedig irodájába, a szerencsétlen Gábor pedig tántorogva, halálsápadtan, lassu léptekkel távozott, maga sem tudva, hova menjen, mit csináljon.

Gondolatai úgy össze voltak zavarodva, hogy alig bírta elhinni, ami vele történt. El van csapva, még pedig csufosan, mint gonosz tolvaj és ha estig nem viszi vissza a pénzt, holnap börtönbe csukják! Lehetséges-e? Nem valami gonosz álm-e az egész? Nem, mindez szomorú való!

Czéltalanul bolyongott sokáig a mezőn s végre egy bokor mögé rejtőzve keserves zokogásra fakadt. Miután kisírta magát, végig gondolta, mikép is juthatott hát ő ilyen borzasztó helyzetbe? És a mint most végiggondolt mindent, lassan-lassan belátta, mint követte el egyik hibát a másik után, mint következett egyik bajból a másik, mindig nagyobbik. A Pali dolgozatának elolvasása és felhasználása volt a

kezdet s mert aztán mindig hiúságára hallgatott, nem akart őszinte vallomást tenni, nem bánta meg őszintén hibáját, mindig jobban-jobban belebonyolódott a hinárba, nagy bajt okozott jó barátjának, a derék Palinak, saját anyjának, az ártatlan kulcsárnőnek és végre maga-magát tönkre tette, hatalmába esett annak a gonosz csavargó Gergelynek. Mert a mint jól végiggondolta a dolgot, meg volt győződve, hogy Gergely a tolvaj és tegnap csak azért jött hozzá és csak azért küldte el az irodából, hogy azalatt kényelmesen végrehajthassa a lopást. De ha ezt elmondja valakinek, nevetni fognak rajta, senki sem fog neki hinni, s hogy is hihetne, mikor annyi más bünt csakugyan elkövetett! Még azt fogják mondani, hogy most megint egy más ember rovására akar kibujni a bajból, gyanúsít egy szegény nyomorult embert!

Kétségbeesetten hevert ott a földön s a fübe temetve arcát, gondolkozott, mit tehetne most még legalább hibáinak helyrehozására. Hiúsága, büszkesége most már teljesen meg volt törve s végre igazi, őszinte megbánás töltötte el szívét.

— A jó Isten tudja, hogy tolvaj nem vagyok s ha e miatt kell szenvednem, ártatlanul szenvedek. A többi hibáimat, a mennyire lehet, jóvá teszem. Még ma elmegyek Mezei urhoz és a kulcsárnőhöz s elmondom ama szerencsétlen levél történetét . . . így a kulcsárnő nem veszi el állását és talán megbocsátják hibámat. Aztán elmegyek a tanár urhoz, megvallom neki ama jutalom igazi történetét . . . beszéljen a Pali nagybátyjával, a ki így bizonyosan ismét pártfogásába veszi a

derék fiut. Aztán elmondok mindent anyámnak, oh! meg fog-e bocsátani!?... Mindegy... elviselem, akármilyen történi velem. Nagyt, sokat hibáztam, s most

utólért a büntetés! Oh, mily borzasztó büntetés! Mindenki meg fog vetni, el fog kerülni, mint valami gonosztevőt, nincs többé egyetlen egy jó barátom a földön!

(Vége következik.)

A k e z t y ű.

KURTA farku paripáján
Ugrat Pál a kert felé,
A kapuban a kis bojtár
Kiváncsian áll elé.

»A Tölgyesi kisasszonyok
Itthon vannak, ugy-é bár?
No, mit tátod ugy a szádat?
Nem értettél? Felelj már!«

»Hát igenis; itthon vannak
A nagysás kisasszonyok...
Hamar bemondom az urfit...
Gyorsan járok, szaladok!..

De ni, épen itten jönnek...«
És ugyis volt, csakugyan.
Tölgyesi Linácska s Eszti
Suttoptak már titkosan.

»Ez a Füzeséri Pali,
Pestről mostan jött haza;
Bizonyosan megváltozott,
S most üröb a modora.

Mit is fog gondolni rólunk
Hogy keztyütlen a kezünk?
Hogy nagyvárosi szokásról
Semmi fogalmunk nekiünk?

Hol a keztyü?... Egymásután!...
Igy ni, kezem benne van...
Ne mondhassa, hogy nem tudjuk
Mi szokás a városban!«

Pali közben beugratott
És üdvözlé rokonit,
A két leány nagy örömmel
Nyujtja felé a kezit.

De Pali csak az Esztiét
Szoritja meg melegén.
»A tiedet, szól Linához,
Nem szoritom, kedvesem!

A rokon kezszoritás
Legyen erős, közvetlen;
Jóízűn kezet szoritni
Nem is lehet keztyüben.

S nem is tudom, így divat-é?
Biz én nem is keresem,
Két hü kéz közé ne férjen
Még a keztyü bőre sem!«

Lina megdöbbsent egy perczre...
S keztyűjét levette,
De azután urkodását
Maga is megnevette.

»Igazad van, Pali rokon:
Isten hozott kedvesem!
Két hü kéz közé ne férjen
Még a keztyü bőre sem!

ÉJJELI VESZEDELEM.

(Képpel a 152—153. lapokon.)

NAGY volt a boszankodás az egerek familiájában. Hogy is ne, mikor az a gonosz, vérszomjas macska folyvást ott leskelődött pinczében, padláson, soha sem lehetett tudni, honnan ugrik elő. Pedig a kinek egyszer a nyakára ugrik, annak vége van.

— Igazán már sétálni sem lehet miatta, szól egyik egérke.

— Tudjátok mit? szól egy másik. Menjünk ki a szabadba s míg a macska bent leskelődik reánk, odakint minden baj és veszedelem nélkül vigadhatunk. Gyönyörű tiszta az ég, kellemes lesz a séta.

Valóban szép holdvilágos éj volt, a levegő enyhe s az egérkéek vígan ficzkándoztak, míg a teli hold, mintha mosolygott vagy talán épen gunyosan nézett volna reájok. De ők ezt nem látták és azt sem látták, hogy amott a torony tetején egy nagy bagoly pislogott feléjük. A félhomályban bagoly koma, ki nappal alig lát valamit, igen jól ráismert az egérkékre s nagyon megörült.

— Épen jó, hogy kijöttök, éhes vagyok; nem kell messzire fáradnom zsákmanýért.

Ezzel szétterjeszté szárnyait s gyorsan lecsapott az egérkéek közé. Ezek csak későn vették észre a veszedelmet s szörnyű rémülettel siettek vissza rejtekökbe, de biz én nem tudom, megmenekült-e valamennyi, különösen az a kettő, a ki legkésőbb hitte el, hogy idekint is érheti veszedelem. Az éhes éjjeli ragadozó már egészen, közelökben van... még egy pillanat s megragadja, fölfalja őket!

A kik pedig szerencsésen hazamenekültek, reszketve bujtak össze és siránkozva panaszkodtak:

— Oh, hát sehol sem lehetünk bátorságban? Idebent a macska, oda kint a bagoly tör életünkre!

Csakugyan úgy is van, a szegény

egérkének csupa rettegésből áll egész életök s a bagoly épen oly veszedelmes ellenségük, mint a macska. Bagoly koma nagyon szereti az egér peccenyét s éjjelenként szorgalmasan vadászgat, az emberek pedig ezért csöppet sem haragusznak. Mert hát bizony az igazság, hogy az eger sok kárt okoznak magtárban, kamarában, kint a buzaasztagokban és így a randozó bagoly hasznót tesz az embereknek, mikor az egereket pusztítja.

Csalódás.

(Képpel a czimlapon.)

»Valjon mit rejteget gazdám a markában?»

Tünődik a torkos kis kutya magában.

»Hozzája sompolygok, keresem a kedvét.

»Talán csak kinyítja kövéreke kis kezét?»

»Kis gazdám czukorkát szorongat, ugy látszik...

»Jól tudom id' adja, hisz velem csak játszik!»

A kutya szörnyen jár gazdája kedvébe...

Ez markát kinyítja... nincs benne semmi se!

Magát a kis kutya nagyon elszégyenli,

Hát bis' a felsülést az eb is restelli.

S hamar a szükségét fordítván erényre:

Hü kutya-csókokat nyom ura kezére.

A MISIKE MADÁRKÁJA.

— Beszélyke, két képpel. —

EKKORA lárma, zenebona hallatszik amott a gyermekszobából! Sőt mintha sirás is hangzanék, — valóban, ha nem sirás, hát nagyon közel jár hozzá. Épen most pedig valaki így szól:

— Menj, mondtam már, menj innen!

Hagyj békében játszanom, különben megmondalak a mamának!

A ki így fenyegetőzött, az Katicza volt, egy szőke haju nyolcz-kilenc éves leányka, ki épen az ajtóhoz lépett s már a kilincsre tette a kezét. Vele szemben

pedig egy vidám képű, piros pozsgás, körülbelől tizenkét éves fiú állott, hangosan kacagva és szinte kipirulva nagy jó kedvében. Béla volt, a pajkos Béla, ki soha sem firt a bőrébe s különösen most, a szünidők alatt az egész házat felforgatta bohó tréfáival. Kivált a kis Katiczának ugyancsak meggyűlt vele a baja, vele szeretett a gonosz fiú leginkább évelődni és mókázni, ugy hogy a leányka sokszor azt sem tudta, nevéssen-e vagy sirjon, a mi Bélát nagyon mulattatta. Most is már jó ideje mindenféle pajkos csinyeket követett el vele, míg végre Katicza megsokalta, nem nevetett többé, hanem inkább sirásra készült fakadni s aztán hirtelen az ajtó felé indult, hogy elpanaszolja bajját a mamának, vagy ha a mama nincs itthon, hát legalább Emmácskának, a ki legidősebb volt a három testvér közt, már jóformán nagy lány, ugy hogy még Béla is tartott tőle egy kicsit.

De biz abban csalódott a kis leány, ha azt hitte, hogy kijut a szobából. Mert Béla hirtelen oda ugrott melléje, átkarolta és széles jó kedvvel tánczra ragadta magát. Körüljárta vele a szobát s Katicza akarva nem akarva tánczolt; mivel pedig szeretett tánczolni, haragja lassanként elmult. De nem akarta még mutatni s mikor mindketten belefáradtak a tánczba és ledőltek a pamlagra, még mindig duzzogó arcot vágott.

— No, Katicza, ne durczáskodjál, szólt Béla tréfás fenyegetőzéssel. Mert ha meg nem békülsz, addig tánczoltatlak, mig csak kegyelmet nem, kérsz. — No, ugy-e nem haragszol?

— De haragszom! Menj!

— Haragszol? No megállj, akkor hát mindjárt rákezdjük a tánczot.

Katicza belekapaszkodott a pamlagba s látszott az arcán, hogy bizony nem haragszik többé, hanem mulat a tréfán. Mert hát olyan bohó tréfás fiu volt az a Béla, hogy igazán nem is lehetett reá haragudni; sok meggondolatlan csinyt követett el, de soha sem rosszaságból s ha valakit megbántott, mindjárt igyekezett jóvá tenni a hibát, mert igen jó szive volt. Most is tehát egész tréfás dulakodást kezdett Katiczával és végre bizonyosan győzött volna, ha e pillanatban meg nem nyilik az ajtó s egy szelid, kedves hang meg nem szólal:

— Gyerekek, ugyan mit csináltok már megint? Miféle dulakodás ez?

Emmácska szólta így, mert a szomszéd szobában meghallotta a nagy háborút. Katicza mindjárt oda is szaladt hozzá.

— Béla nem enged játszanom! panaszkodék a Lis leány. Elvette a bábumat, föltette a kályha tetejére, a hol el nem érem...

— Ugyan Béla! szólta Emmácska komolyan, hogy telhetik kedved szegény Katicza boszantásában? Hát illik az ilyen nagy fiuhoz? Nem találhatnál illőbb mulatságot?

— Oh, soha se aggódjál, nem történt Katiczának semmi baja, még szereti, ha játszom és incselkedem vele. No de ha úgy tetszik, hát mulassunk másvalamivel. Tudjátok mit? Menjünk sétálni, nagyon szép az idő.

— Nem mehetek, feléle Emmácska, mert mama azt mondta, hogy legyek itthon míg ő odajár.

— Oh, de unalmasok vagytok ti leányok! kiáltá Béla. Semmi sincs kedve tekre. Már szinte szeretném, ha újra kezdődné az iskola, hogy volna mivel az időt eltöltenem.

— Arra nem szükséges az iskola megnyitását várnod. Apácska éppen ma kérdezősködött, vajjon olvasgatsz, tanulgatsz-e valamit a szünidők alatt, vagy csak csupa játékkal töltöd-e az időt? Tudod, hogy az utolsó bizonyítványoddal csöppet sem volt megelégedve s akkor ígérted, hogy majd a szünidő alatt is tanulásra fordítod az idő egy részét. De úgy látom, nem igen jut eszedbe.

Béla kissé elkomolyodott s a fejét vakargatta.

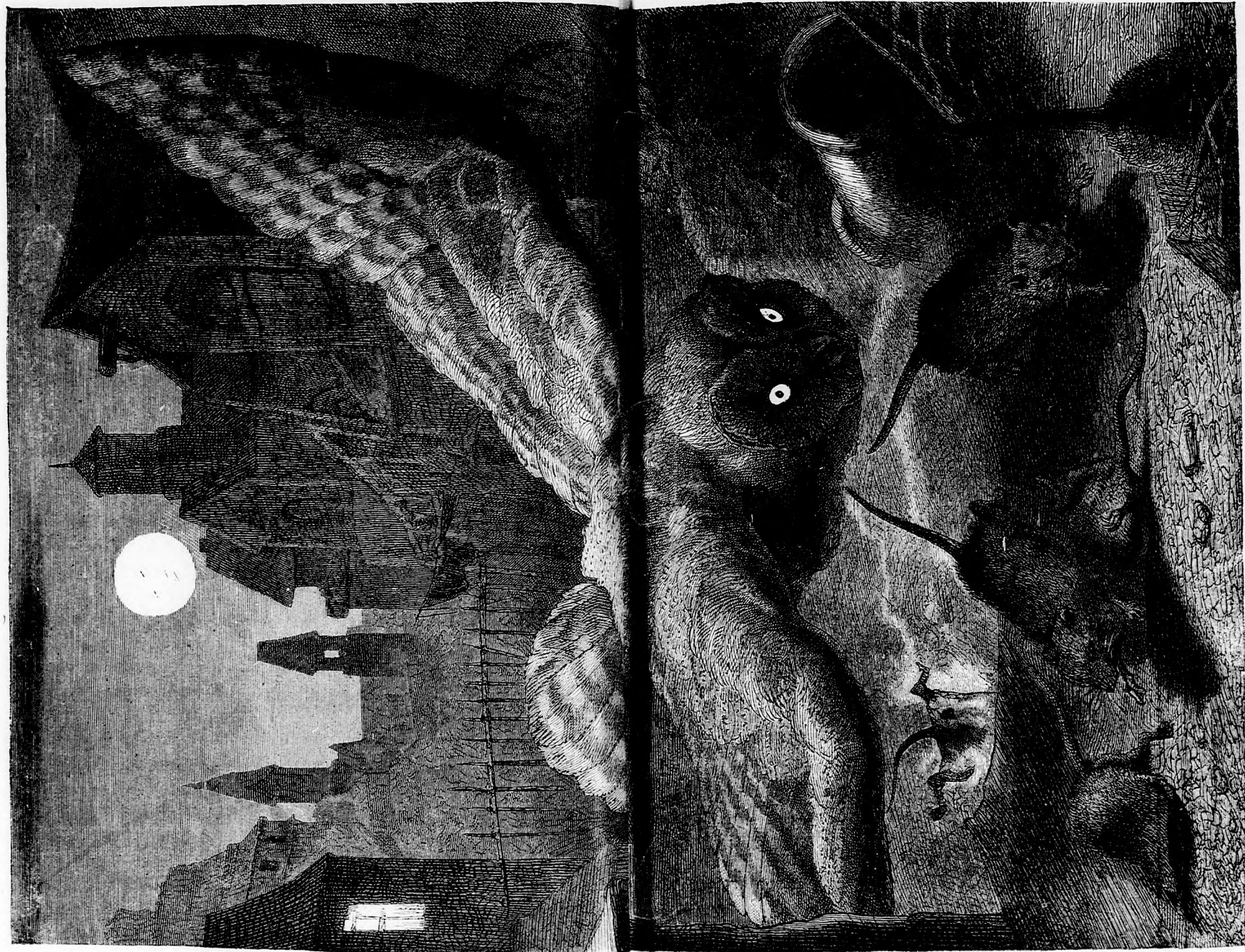
— Hm, igaz... őszintén megvallva, nem igen jár az eszem a tanuláson, pedig csakugyan megigérttem, hogy szorgalmas leszek, előre fogok készülni és az új tanévben leverem pajtásaimat. De mikor olyan nehéz tanuláshoz fogni a vakációban! Tudom, apácska sem tette, mikor tanuló volt!

— Dehogyan nem tette! Nagyon jól tudod, mert hiszen te is hallottad hogy még sokkal nehezebb dolgot is vitt véghez. Mert ő szegény árva fiu volt, nem gondoskodtak róla szerető szülők, mint rólunk s ő más kisebb fiuk tanításával megkereste a mindennapi kenyerét és mégis jól elvégezte a saját dolgait is.

— Igaz, hallottam... persze, ez nehezebb s én csakugyan haszontalan lusta ficzko vagyok.

— Csak már egyszer igazán belátnád, szólta Emmácska komolyan. Apácska teg-

(Folytatása a 154. lapon.)

ÉJDELI VESZEDELEM. (Lásd a 149. lapon.)

(Folytatás a 151. laphoz.)

nap is kedvetlenül említette, hogy öröme telhetnék benned, mert van szép tehetséged; de csupa játék és hiábavaló időtöltés miatt elhanyagolod dolgaidat s így soha sem lesz belőled semmi sem.

— Jól teszed, kis nénikém, csak pi rongass meg jól, felelt Béla félig komolyan, félig nevetve. De hát majd meglátjuk, talán még rászánom magamat a jóra. Hanem most mondjad csak, igaz, a mit Katicza mondott az imént, hogy Zsiga bácsi volt itt és engemet keresett, mikor oda voltam a városban.

— Igaz. Épen azért is jöttem be, hogy átadjam neked a levelét.

Odaadta a levelet, melyet Béla nagy sietséggel bontott fel. A Zsiga bácsi levelei, úgy mint látogatásai, rendszeren nagyon kellemesek voltak Bélára nézve; Zsiga bácsi az ő keresztapja volt s nagyon szerette a virgoncz, eleven eszű, bár kissé pajkos és a tanulásban nem épen tulságosan buzgó fiut. Minduntalan hozott neki valami kedves ajándékot, vagy adott neki kisebb-nagyobb összeg pénzt, hogy vegyen magának játékszert, a mit akar. Természetes, hogy most sem maradhatott el Zsiga bácsi. Hiszen holnap Bélának születés napja lesz, erről meg nem feledkezhetett.

Nem csoda hát, hogy Béla oly módon bontotta fel a levelet. Nem is csalódott, mert a levélben egy öt forintos bankjegy volt s azt írta Zsiga bácsi, hogy Béla vásároljon rajta, a mire kedve van.

Gyönyörködve nézte a bankót s mutogatta a leányoknak is (Lásd a képet a 156. lapon) kik szívből örültek testvérök örömeinek. Szüleik jó módu emberek voltak

ugyan, de ennyi pénzt soha sem adtak a gyermekek kezébe, mert ezek úgy is megkaptak mindent, a mire szükségök lehetett.

— És mit csinálsz most ezzel a sok pénzzel? kérdé a kis Katicza ámulva.

— Mit? Megyek rögtön a boltba és megveszem azt a játékot, melyet a minap nézegettünk. Épen öt forint az ára.

És rögtön meg is indult, Emmácska pedig sohajtva mondá.

— Most már új játékra tesz szert, — most még kevésbé fog komolyabb dolgokra gondolni, mint eddig.

Ebben a jó testvérnek igaza is volt. Bélának nem járt az esze semmi komolyabb dolgon, hanem csak azon a játékszeren, melyre rég vágyódott s melyet most végre megszerezhet. Alig várta, hogy eljusson a boltba s majdnem futva sietett végig az utczákon, mignem hirtelen egy kapu előtt nagyot botlott és kevésbe mult, hogy egész hosszában végig nem terült a földön. Egy kis fiu ült ott a kapu sarokkövén, annak a kinyujtott lábában botlott meg.

— Ejnye, te naplopó ficzkó! szólt Béla haragosan, mit nyujtogatod ki úgy a lábaidat, hogy az emberek belebotoljanak? Talán bizony szándékosan tetted... no megállj, mindjárt megtanítalak emberségre!

Viaskodó kedve azonban rögtön elmult, a mint jobban megnézte a kis fiut és látta ennek nyomorék lábait, látta, hogy mankó segítségével mikép igyekszik fölállni ülő helyéből, mig sápadt arcán nagy szenvedés kifejezése látszott.

— Micsoda? Csak nem vagy sánta, mi? szólt Béla kissé megzavarodva és szá-

nakozva. Ez nem jó dolog... így már persze egészen más... tulajdonkép magam vagyok a hibás, hogy oly vakon rohantam. Talán bizony meg is ütöttem a fájós lábadat?

— Oh... sebj, felelt a fiu s igyekezett mosolyogni. Kissé megrándult a lábam... majd elmulik... csak pihentem kissé... és nem tudok olyan gyorsan mozogni, felugrani fájós lábammal, mint az egészséges.

— Szegény fiu! szólt Béla, kinek jó szivét meghatotta a szomoru látvány. Várj csak, majd segíték... Támaszkodjál a karomra. Messze van a lakásotok?

— Oh nem, itt ebben a házban.

— Ugy hát hazakisérlek, könnyebben haza jutsz, ha reám támaszkodol, így ni!

Megindultak az udvarra, mialatt Béla részvevőleg kérde:

— És mindig ilyen beteg voltál? Soha sem tudtál jól járni?

— Oh dehogy! Én is voltam valaha egészséges, de egyszer télen a jégen elestem s azóta nyomorék vagyok; az orvos azt mondta, hogy soha sem is leszek többé ép ember. Oh, milyen boldogok, a kik egészségesek!

— Persze, persze, szólt Béla elgondolkozva s aztán hogy valami vigasztalást mondjon, megjegyzé: de lásd, a te bajodnak is van valami kellemes oldala, nem kell iskolába járnod.

De erre a kis fiu még inkább elsomorodott.

— Oh, bár csak járhatnék! mondá sohajtva.

— Ugyan mit beszélsz! Ha tudnád, mennyit kell ott tanulni, dolgozni!...

— Szívesen tenném, csak tehetségem volna. De nem bírok olyan messzire menni, szüleim pedig szegények, nem fogadhatnak mellém tanítót, csak édes apám tanít valami keveset, mikor hazajön a munkából.

— És te ezen busulsz? Jaj, csak én is úgy tehetnék! Bezzeg kineznek engemet a sok dologgal, mikor egyszer megnyílt az iskola! Sőt még a szünidőben is azt szeretnék, ha a nap egy részét munkával tölteném.

A kis fiu csodálkozva nézett Bélára.

— És ez nincs kedvedre? En pedig olyan boldog volnék, ha csinálhatnék valamit. Oh, olyan borzasztó az, ha tétlenül kell egyik napot a másik után eltölteni! De nem tudok mihez fogni, nem tanulhatok, nem dolgozhatom, olyan nagyon, nagyon hosszúk a napok! És úgy irigylem a többi fiukat, kik hasznos dolgokkal foglalkozhatnak!

E szavak kissé gondolkozóba ejtették Bélát, mert hiszen ő maga sem hitte igazán, hogy legjobb a heverés. S mikor hallotta, hogy ez a szegény fiu napokon, heteken és hónapokon át egyebet sem tehet, minthogy egymagában busulgat, még inkább megsajnálta.

Ezalatt eljutottak az udvar hátsó részében egy ajtóhoz s szegényes, de tisztán tartott lakásba léptek be. A konyhában egy nyájas arcú asszony dolgozott s a mint megpillantá a fiut, kit Béla vezetett, aggódva sietett hozzá:

— Bajod történt, fiacskám? Talán elestél?

— Nem, kedves anyácskám, nincs semmi bajom . . . csak egy kissé megrándult a fájós lábam s ez a jó ifiur hazakisért.

— Milyen jó és szives! szólt az asszony hálásan. Misikém, köszönd meg szépen.

. . . MUTOGATTA A LEÁNYOKNAK. (Lásd a 154. lapon..)

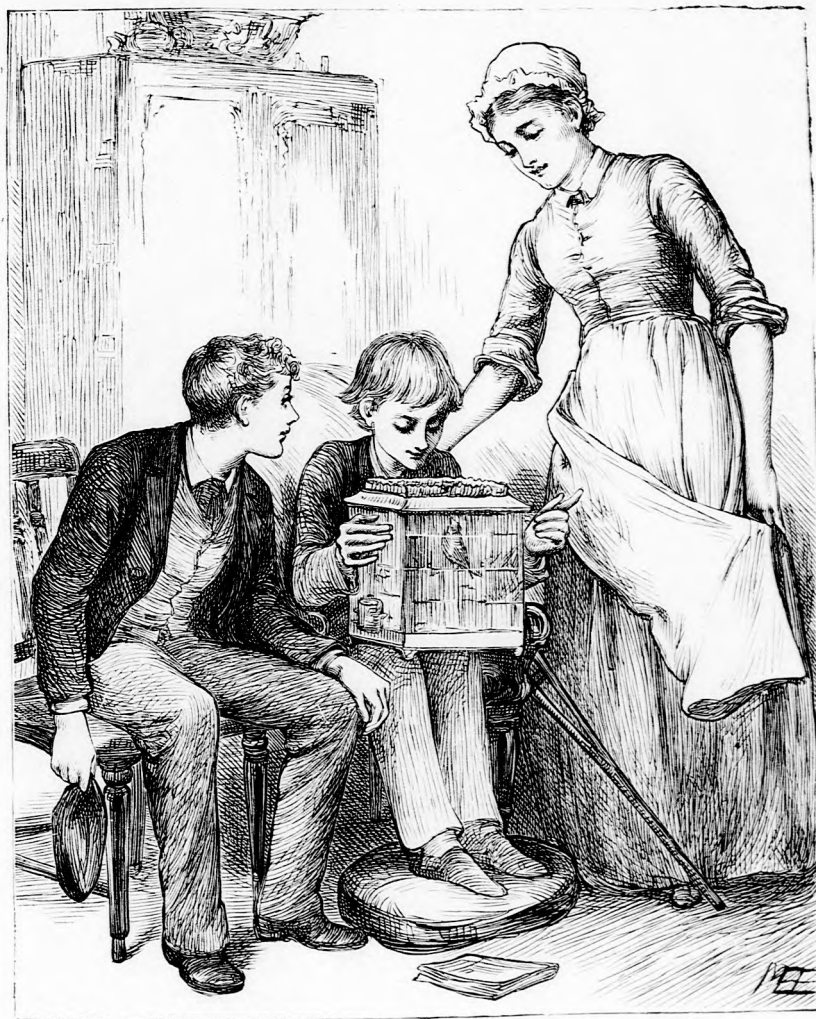
— Oh kérem csak kötelességemet teljesítettem, szólt Béla majdnem elpirulva. Az én szeleburdiságom okozta a bajt.

Beléptek a szobába s Misike az ablak mellé egy székre ült.

— Itt szoktam ülni sokszor egész

napon át, mondá szomoru mosollyal. Itt van két kis cserép virágom . . . ezeket nézegetem . . . minden levelöket ismerem,

minden bimbót látom fakadni, növekedni, sokszor még beszélek is virágaimmal, mert nincs kivel beszélgetnem. Megpróbáltam

. . . GYÖNYÖRKÖDTEK A MADÁRKÁBAN. (Lásd a 160. lapon.)

ide csalni a verebeket az ablakhoz s el is jönnek a morzsát fölszedgetni . . . de kü-

lönben nagyon vadak, nem akarnak megszelidülni.

— Hát szereted a madarakat? Szeretnéd, ha volna valami szelid madárkád mely itt a szobában csattogna és szórakoztatna?

— Oh, milyen jó volna az! felelé Misike s halvány arca szinte kipirult e gondolatra. Gondoltam is már erre, de nincs pénzünk efféle fölösleges dologra.

Béla nem felelt, hanem rövid gondolkodás után hirtelen így szólt:

— No, most már mennem kell, de majd eljövök újra hozzád. A nevem Béla s reményilem, jó barátok leszünk.

A mint kiért az utczára, egy pillanatra megállt. Nem tudott szabadulni egy gondolattól.

— Van pénzem, vehetnék szegény Misikének valami szépen zengő madárkát, akkor legalább volna játszótársa, nem busulna egész nap.

Ismert egy madár-kereskedőt s bár még nem volt eltökélve, mit tegyen, megindult annak a boltja felé.

Utja azonban épen ama másik bolt előtt is elvezette, melyben a rég ohajtott játékszert akarta megvenni . . . s a játék épen ki volt téve a boltablakba, oly csábítólag integetett!

Béla egy pillanatig habozva állt ott és sováron nézte a szép játékszert. Mily rég vágyott utána, mennyire szeretné birni! Most megveheti, van pénze elég . . . s ha most meg nem veszi, talán többé nem is jut hozzá . . . És mért is ne venné meg? Hiszen nem ígért semmit a sánta Misikének, az a szegény kis fiu nem is gondol arra, hogy néki Béla valami ajándékot adjon. Sánta Misike! Mikor Bélának e szavak forogtak elméjében, akaratlanul

is majdnem könnyezett. Milyen szerencsétlen az a szegény fuicska! Milyen örömet szerezne neki egy vidám csattogó madárka!

A jó szív győzött.

— No bizony, hiszen találok én játékot eleget, szolt magában. Eddig sem unatkoztam soha s ha Zsiga bácsi meg nem lep ma azzal a pénzzel, eszembe sem jutott volna ez a játékszer. Misikének nagyobb szüksége van reá.

Nem mondom, hogy könnyü szívvel, de végre mégis elszánta magát: gyorsan eliramodott a játékos bolt elől s meg sem állt, míg a madárkereskedőkhöz nem ért.

A kereskedő jól ismerte Bélát s mikor megtudta, mit keres, így szólt:

— Valami szépen zengő madárkát keres? Szolgálhatok, van itt bőven, bel-földi, külföldi, olyan szépen csattognak, hogy gyönyörűség hallgatni s némelyik olyan szelid, hogy kezére ül az embernek. Tessék választani.

Béla sokáig nézegette a kanárikat, rigókat, fülemiléket s végre is a kereskdőre bizta a választást. Vett csinos kis kalitkát és a madárkának való eledelt is, aztán maga vitte el Misikének a meglepetést.

Hogy mennyire megörült Misike, azt biz én le sem tudnám írni kellően. A szegény fiu sirt, kaczagott s majd a kalitkát majd Bélát ölelgette, míg anyja szintén könnyezve mondott köszönetet. És Béla olyan sajátságosan jól érezte magát, olyan nagy benső öröm fakadt a lelkében a sánta Misike boldogságának láttára, hogy nem is gondolt többé a feláldozott játékszerre, sőt olyanforma járt az eszében, hogy ha magának veszi meg azt a játék-

szert, talán nem volna olyan nagy, igazi öröme, mint van most.

Végre aztán Misike így szólt:

— Igazán nem is tudom, szabad-é elfogadnom . . . hiszen mi alig ismerjük egymást . . . nincsen semmi érdemem ily ajándékra.

— Soha se törődjél azzal, felelt Béla vidáman. Majd megismerkedünk ezután s a madárkában majd én is fogok gyönyörködni, mert ezentul gyakran meglátogatlak. Te viseled gondját kis kedvencünknek, örömünk pedig mindkettőnknek lesz benne.

Aztán kezét szorított uj barátjával és haza sietett.

A mama ezalatt már haza érkezett, sőt Zsiga bácsi is éppen ott volt s Emmácskától persze mindnyájan megtudták, hogy Béla a rég óhajtott játék megvásárlására távozott. Mikor tehát hazaért, mamája így szólt:

— No's, mutasd, mit vásároltál.

Béla ugyancsak zavarba jött.

— Nem mutathatom, mert nem vásároltam semmit . . . az az . . . magamnak semmit . . . kedves édes jó mamácskám, neked elmondok mindent, de el ne árulj!

Félre vonta a mamát és elbeszélte mindent, a mi vele történt. A mama nem haragudott, mert látta, hogy Béla nemes indulatból cselekedett úgy; de mégis így szólt végül:

— Kedves fiam, hiszem, hogy jó szived sugalta a mit tettél s mert a pénz tied volt, tehetted vele, a mit legjobbnak láttál. De lásd, mégis helyesebb lett volna, ha előbb szüleid tanácsát kéred ki, mert

te még tapasztalatlan vagy és könnyen el is ámíthatnak.

— Oh nem, kedves mamácskám, ezuttal nem ámítottak el. Ha látnád szegény Misikét, te is megsajnálvánád. Olyan boldog volt, mikor neki adtam a madárkát! És ugy-e, szabad lesz néha meglátogatnom? Én is szeretném látni azt a kedves kis madárkát.

— Majd tudakozodom s ha csakugyan derék, tisztességes emberek, jár-hatsz uj kis pajtásodhoz, a mikor akarsz.

Az apa és Zsiga bácsi előtt azonban titok maradt, hova tette Béla a pénzt. Béla attól tartott, hogy Zsiga bácsi, ha megtudja a dolgot, majd kárpotolni akarná s azt hinné, hogy Béla efféle remél is. A titkolózásnak azonban kissé kellemetlen következése is lett, mert az apa így szólt:

— No's, mamád azt mondja, hogy jó célra fordítottad a pénzt, tehát neki elhiszem. Különböznél bizony azt hinném, hogy megint csak a régi voltál, haszontalanságra könnyelműen dobtad ki. Félek, soha sem is fogsz már komolyan gondolkozni tudni!

Béla szégyenkezve elpirult, pedig most igazán nem volt rá oka; Zsiga bácsi pedig nyájasan mondá:

— Lásd, kis öcsém, milyen baj az, ha valakinek rossz a hire! Már el sem hiszik róla, hogy jóra is képes.

— De igen, fogadom, majd el fogják hinni, felelé Béla határozottan. Mától fogva másképp lesz minden.

Örömmel hallották szavait s Béla komolyan törekedett is, hogy beváltsa. Mikor az iskola újra megnyílt, csakhamar a legszorgalmasabb tanulók közt foglalt

helyet s játékra, mulatságra nem fordított több időt, mint kellett. Szülei ezt nagy örömmel látták, de attól féltek, hogy a buzgalom nem fog sokáig tartani és biz én nem tudom, nem lett volna-e igazuk, ha nem segít Misike és madárkája. Ez segítette rá Bélát végkép a jó utra, még pedig a legegyszerűbb módon.

Béla, valahányszor az iskolából haza felé ment, benézett egy-két percze a sánta Misikéhez, félig a Misike, félig a madárka kedvéért. Együtt gyönyörködtek a madárban (Lásd a képet a 157. lapon) s mikor ezzel beteltek és Béla távozni készült, Misike gyakran felsőhajtott:

— Milyen boldog vagy te, hogy iskolába járhatsz és tanulhatsz! A multságban aztán kétszeres örömed telhetik!

Egyszer Bélának, mikor e szavakat hallotta, az jutott eszébe, hogy ő egyremásra taníthatná a szegény Misikét. Nem sokat habozott, hanem mindjárt előállt tervével s Misike ujjongott örömeiben. A szülők beleegyeztek s ezután Béla naponkint egy-egy órát töltött Misikénél, ki csodálatos buzgalommal tanult. Mikor pedig Béla látta, hogy a kis beteg mily buzgó, maga is mindinkább nekibuzdult; szégyelte volna, hogy tanítványa külön legyen nálánál.

Mire vége lett az iskolai esztendőnek, Béla a legszebb bizonyítvánnyal tért haza s jó szüleinek természetesen nagy volt az örömük. Persze, ő maga is sokkal boldogabbnak érezte magát, mint mikor csupa játék miatt elhanyagolta volt dolgait. De mikor dicsérték, azt mondá:

— Misikének és a madárkának köszönhetem az egészséget. Ők vezettek a jó utra.

S mikor elmondta ennek történetét, látták, hogy részben igazat mond: a jótett, melyre jó szive ösztönözte, gazdag gyümölcsöt termelt neki magának is.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XXI. köt. 8-ik számában közölt találós kérdések megfejtése:

„Löcse. Gida. Rába.“

Helyesen fejtették meg: Csukássy Jenő, Petényi Ottó (részben), Stokinger Ella, Mari és János, (részben), Reismann Nellike, Stampfel P. (részben), Marssó László, Buday Emma, Spitzer Kornélia, Róth Fanni, Szeréna és Béla, Kollner Miklós, Jeney Kornél (részben), Fördök Lujza és Gizike, Faragó Pista, Ferenczy Gizella és Sándor, Artner Géza, Richter Aladár s Tóth Béla (részben).

*

A »KIS LAP« XXI. köt. 8-dik számában közölt képrejtvény megfejtése:

„Kákán csomót keres.“

Helyesen fejtették meg: Szénásy Ika, Büchler Henrik, Petényi Ottó, Moskovitz Géza (sajátkezű irást kívánok F. b.), Csukássy Jenő, Stockinger Ella, Mari és János, Thassy Árpád, Rottenstein Julia, Reismann Nellike, Fligl testvérek, Zaitschek Arthur és Jaromir, Burger Lujza, Stampfel P. (nevedet ird ki egészen, F. b.) Marssó László, Beer Riza, Gyula és Lajos, Buday Emma, Udránszky Sándor, Spitzer Kornélia, Káplár Ida, Pongrácz Imre, Grüner Vilma, Róth Fanni, Szeréna és Béla, Zuber Gizella, Imre Jolán, Jeszenszky Feri, Fördök Lujza és Gizike, Bogdánffy Géza, Faragó Pista, Ferenczy Gizella és Sándor, Artner Géza, Richter Aladár és Tóth Béla, Szentirmay Béla.

*

A »KIS LAP« XXI. köt. 7. számában közölt találós kérdések megfejtését utólag még beküldték: Reismann Nellike, Deutsch Katicza, Reusz Mariska, Marssó László, Buday Emma, Velsz Lujza és Jolán, Hirschhorn Mina, Pongrácz Imre, Zuber Gizella, Fördök Lujza és Gizike, Havas Ilonka, Géza és Miklós, Artner Géza.

